

TROMMELVLIES 62: Mees Thomas Bennes

Ik ga vandaag met spoed op zoek naar een aantal geschikte daken om nieuws vanaf te kunnen schreeuwen. Keihard. Van wel duizend. Want. Mijn eerste kleinkind is gisteren namelijk geboren.

Het is een heel klein mannetje.

En de man heet Mees.

Elk liedje dat ik vandaag hoor, gaat over Meesje en mij. De hele dag door. Feist zingt op haar laatste album *I feel it all* en *Past in present*. En *How my heart behaves*. Ik hoor oudjes als *Maybe I'm amazed* en *You light up my life*. The Beatles met *All my loving* en *I'm only sleeping*. 'You see I can't always get through to you, so I go for your son.' *Radar love*. *God only knows*. De liedjes laten mij niet los. 'I hope you don't mind that I put down in words how wonderful life is while you're in the world...'

Toen we gisteravond laat weer thuis waren, terug van ons eerste bezoekje aan de kleine man en zijn beide glunderende ouders, ben ik op zoek gegaan naar muziek die het beste zou passen bij mijn stuiterende gevoelens van dat moment. Maar waar ik normaal gesproken de meest toepasselijke liedjes zo met tientallen tegelijk uit mijn muzikale geheugenmouw schud, ben ik nu zeker twee uur aan het zoeken geweest. Telkens tussen het proosten, opstaan, telefoneren, ijsberen, weer gaan zitten en talloze spontane scheuten van geestelijke verwarring door. Onrust. Het lukte me maar niet.

Geen Bram Vermeulen, Brian Wilson of Arcade Fire. Springsteen noch Zappa. Hawksley Workman: nee. Miles niet en ook Elton niet. Zelfs geen Tom Waits... Ik kon het niet vinden. Kennelijk droeg deze soundtrack ter kortstondige doch buitengewoon persoonlijke ondersteuning het predikaat "heel erg belangrijk". En het nummer moest natuurlijk wel waarde hebben, voor mij dan.

Het werd uiteindelijk Rufus Wainwright met *Beautiful child*. Hoef ik vast niet uit te leggen. Daarna ging hij hartverscheurend verder met *Oh what a world*. Kippenvel. Toen ik hem vervolgens echter nog een paar gevoelige dingen liet zingen, liepen bij *Across the universe* de tranen al over mijn wangen en was ik, tenslotte aanbeland bij zijn vertolking van Cohen's meeslepende *Hallelujah*, volledig van de kaart.

En ik moet mijn kleinspruit zo veel gaan leren! Poppetjes tekenen en boetseren en vooral alles over allerlei verschillende muzieken. Van dat je van heel divers mag houden en niks in hokjes moet gaan proppen omdat de meeste mensen dat toevallig nou eenmaal willen, want je hoeft niet te doen wat "de meeste mensen" zeggen. Doe wat jij wilt en denkt. Doe wat je leuk vindt. Ook in muziekjes. Dan kun je dat bij opa uit de platenkast komen luisteren. Met z'n tweetjes zittend op de grond. En we tippen elkaar over en weer. Rock en pop en soul en funk en blues en breed en diep en ook heel maffe dingen. En op den duur ook mooie klassieke tonen en diep laat in de nacht lessen in jazz.

Opa krijgt het nog druk.

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: zoetjes *Lullaby (Goodnight, my angel)* van Billy Joel (maar *Innocence* van Björk mag ook).